

Arrest

nr. 219 912 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat D. SOUDANT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2015 als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2015 om internationale bescherming. Op 15 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qalkesh van het district Behsud in de provincie Wardak. U verbleef de laatste zeven jaar voor uw vertrek onafgebroken in de hoofdstad Kabul. U bent Hazara van etnische origine.

Uw problemen begonnen in uw geboortedorp. Zowel de Kuchi bevolking als de taliban vielen uw dorp aan. Toen u tien of elf jaar oud was stuurde uw vader u naar de stad Kabul. U trok er in bij uw zus en uw schoonbroer. Uw schoonbroer liet u niet naar school gaan maar hij bezorgde u een job als mecanicien in een garage. In de garage van uw werkgever werd u tot driemaal toe seksueel misbruikt door eenzelfde klant, genaamd K. (...). Daarnaast verklaarde u dat u een slechte relatie had met uw schoonbroer. Jullie maakten ruzie, toen u ongeveer dertien jaar oud was werd u enkel keren door hem geslagen en twee keer werd u na een ruzie op straat gezet. De laatste keer dat u ruzie had met uw schoonbroer was tevens dezelfde dag waarop u voor een derde keer aangerand werd door de klant. U besloot diezelfde dag het land te verlaten.

U heeft Afghanistan verlaten begin september 2015 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U kwam in België aan op 5 november 2015, waarna u hier 6 november 2015 asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara en foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolging door een klant genaamd K. (...), die u zou ervaren hebben in Kabul. Zo is uw kennis omtrent uw vervolger verrassend gering. Nochtans kende u de persoon in kwestie al vier jaren alvorens hij u aanrandde (CGVS II, p.8). Er mag dus redelijkerwijze van u verwacht worden dat u toch enige persoonlijke informatie over hem kan verschaffen. U weet echter niet of hij getrouwd is en of hij al dan niet kinderen heeft (CGVS II, p.5). U weet ook niet of hij broers of zussen heeft, noch weet u wat de naam van zijn vader is (CGVS II, p.5). U heeft er ook geen idee van tot welke stam hij behoort (CGVS II, p.5). U weet wel te vertellen dat hij afkomstig is uit Kandahar, maar u weet niet waar binnen die provincie dat dan zou zijn (CGVS II, p.7). U weet overigens ook niet wat zijn familienaam is. Nochtans zou u van hem een vriendschapsverzoek gekregen hebben via facebook. U zou dus zijn familienaam kunnen gezien hebben. Als u een eerste maal gevraagd wordt waarom u niet weet welke familienaam K. (...) gebruikte op facebook, geeft u de niet-afdoende verklaring: 'ik heb er niet op gelet' (CGVS I, p.8). Uw latere uitleg dat u 'maar tot de vierde klas' naar school bent geweest (CGVS II, p.5), is niet afdoende om te verklaren waarom u enkel zijn voornaam zou kunnen lezen en niet zijn familienaam. U weet overigens niet hoe lang hij al buschauffeur zou zijn (CGVS II, p.6). U kan ook niet duiden waarom K. (...) zelf nog werkte als chauffeur, ondanks het feit dat hij rijk zou zijn geweest en andere chauffeurs in dienst had (CGVS II, p.6). U kan bovendien geen enkele naam noemen van één van de chauffeurs die bij hem in dienst zijn of zijn geweest (CGVS II, p.7). U kan ook niet duiden hoe K. (...) aan zijn rijkdom gekomen is (CGVS II, p.7). U kan overigens ook niet zeggen of hij al dan niet eens vriendendiensten verschaft door sommigen gratis mee te laten rijden (CGVS II, p.7).

Aan uw bewering dat K. (...) u na uw vertrek nog zou hebben lastiggevallen kan evenmin enig geloof worden gehecht. Zo beweert u via facebook benaderd te zijn door de heer K. (...) (CGVS I, p.7-8). Hierover kan u echter geen details geven en u blijft bewust vaag. Er wordt u gevraagd aan te geven wat hij u zei via facebook, maar u zou 'vergeten' zijn wat hij u zei, hetgeen allerminst overtuigt (CGVS I, p.8). Er wordt u gevraagd om de namen van enkele van zijn facebookvrienden te noemen. U weigert hierop te antwoorden en geeft geen namen (CGVS II, p.9). U geeft na aandringen enkel de voornaam van K. (...) maar geeft noch een spellingswijze, noch een achternaam (CGVS II, p.9). Uiteindelijk wordt u gevraagd om een link naar K. (...)s huidige profiel door te sturen (CGVS II, p.10). U gaat akkoord maar u heeft dit tot op heden nog niet gedaan.

Bovendien bent u incoherent en legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie en datering van de incidenten. Zo kon u niet zeggen hoe vaak K. (...) zou langsgesproken zijn op uw werk (CGVS II, p.8). Nochtans gaf u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aan dat hij 'ongeveer elke maand' langskwam (CGVS I, p.7). Dat strookt dan op zijn beurt niet met uw latere bewering dat u hem pas zes maanden na het begin van uw tewerkstelling voor het eerst zou ontmoet hebben (CGVS II, p.7). Bovendien verklaart u later dan plots weer dat u K. (...) 'vaak' zou gezien hebben als gevraagd wordt hoe vaak u met hem in contact kwam (CGVS II, p.8). Bovendien kan u niet aangeven wanneer het seksueel misbruik zou plaatsgevonden hebben. U wordt gevraagd dit te dateren, maar u dient het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p.8). U geeft vaagweg aan dat alle aanrandingen in de laatste twee jaar gebeurden. U kan daarna echter niet duiden hoe veel tijd er telkens tussen de aanrandingen zat (CGVS II, p.8).

Bovendien maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit gewag van de verkrachtingen, nochtans een zeer belangrijk element in uw verklaringen (DVZ Vragenlijst, p.1-2). U gaf overigens aan medische hulp gezocht te hebben in België naar aanleiding van deze voorvallen (CGVS II, p.9). U legde hier echter geen (begin van) bewijs van voor, noch blijkt uit uw documenten of verklaringen dat u hiervoor in behandeling zou zijn.

Wat betreft de door u aangehaalde slechte relatie met uw schoonbroer, een problematiek van louter interpersoonlijke en familiale aard, dient opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (ruzies, enkele keren geslagen toen u ongeveer dertien was en twee keer buitengezet uit de woning) onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS I, p. 6). Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U legde uw taskara voor om uw identiteit te bewijzen, dewelke niet betwist wordt. De foto's die u voorlegde, dienden om uw asielrelaas te staven. Daar het foto's betreft die u op Google en Facebook (CGVS I, p.10) heeft gevonden, kan een link tussen de foto's en uw relaas niet bevestigd worden. De door u voorgelegde documentatie kan bovenstaande vaststellingen dus niet ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan (u woonde reeds sinds uw tiende of uw elfde in de stad Kabul), dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld (CGVS I, p. 3).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"I. BETREFFENDE DE BESTREDEN BESLISSING

De verwerende partij acht dat verzoeker er niet in geslaagd is te overtuigen dat hij uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zijn land van herkomst heeft verlaten, noch dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij acht inderdaad dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vervolging door de klant van verzoeker genaamd K. (...) en dat zijn problemen met zijn schoonbroer onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

a) Wat betreft de problemen van verzoeker met K. (...)

*1) De tegenpartij acht eerst en vooral dat verzoeker zijn vervolger slecht kent :
(...)*

Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat hij K. (...) niet persoonlijk kende maar hij hem enkel kende op professioneel vlak.

Verder heeft verzoeker ook nooit vragen gesteld aan zijn aanrander (in het bijzonder niet over persoonlijke zaken) en vermeed hij elk gesprek met deze.

Het is dienvolgens logisch dat verzoeker weinig persoonlijke informatie kan leveren over de familieleden van K. (...) wat verder bijna de enige grief is van de tegenpartij (Vrouw? Kinderen? Broers en zussen? Naam vader?).

Betreffende de familienaam van K. (...), weerhoudt verzoeker dat hij deze niet heeft kunnen lezen op Facebook daar hij ongeletterd is. Hij heeft K. (...) herkend op zijn Facebookfoto, maar heeft zijn achternaam niet kunnen ontcijferen.

*Verzoeker heeft verder veel informatie kunnen geven betreffende het professionele leven van K. (...) :
CGVS I, p. 8 :
(...)
CGVS II, p. 7 :
(...)*

Verzoeker acht bijgevolg dat de tegenpartij helemaal geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker K. (...) niet persoonlijk kende en hij K. (...) ook niet persoonlijk wilde kennen. Het is bijgevolg logisch dat verzoeker, die enkel professionele gesprekken voerde met en over K. (...), enkel informatie kan leveren over diens professioneel leven, wat hij verder ook heeft kunnen bewijzen gedurende zijn verhoor.

2) Verder acht de tegenpartij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de benaderingen van K. (...) na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan (...)

Verzoeker was heel getraumatiseerd wanneer hij het vriendschapsverzoek gekregen heeft van K. (...). Hij heeft zijn internetpagina meteen gesloten en heeft het profiel van K. (...) niet willen doorzoeken. Hij kan dus logischerwijze geen namen geven van Facebookvrienden van K. (...).

Verzoeker heeft hierna ook meteen zijn Facebookaccount gesloten en K. (...) geblokkeerd wat hij vermeld heeft gedurende zijn verhoor op het CGVS :
(...)

Bij huidig verzoekschrift wenst verzoeker verder het Facebookprofiel van K. (...) neer te leggen (stuk 3).

3) Verzoeker zou ten derde tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de chronologie en de datering van de incidenten :
(...)

Er dient echter opgemerkt te worden dat hier niet over tegenstrijdigheden kan gesproken worden.

Verzoeker heeft gedurende zijn tweede verhoor verklaard dat hij niet kon zeggen hoeveel keer K. (...) bij hem op het werk langsgekomen is daar dit vaak gebeurde (ongeveer één keer per maand gedurende 4 jaar). Voor iemand die ongeschoold is, is dit ook moeilijk te berekenen en in te schatten.

Betreffende de aanrandingen, heeft verzoeker verklaard wat volgt :
(...)

Verzoeker heeft dus vermeld dat hij de eerste aanranding niet precies kon dateren en heeft verklaard dat de aanrandingen gedurende de laatste twee jaar plaatsvonden.

Verder heeft de tegenpartij hierover geen vragen gesteld aan verzoeker en heeft hierover geen details proberen te verkrijgen.

4) Uiteindelijk vindt de tegenpartij het merkwaardig dat verzoeker de incidenten met K. (...) niet vermeld heeft gedurende zijn eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker heeft zijn problemen met K. (...) in eerste instantie niet vermeld op DVZ omdat hij een zekere schaamte voelt bij de herinnering van wat er gebeurd is en hierover met moeilijkheden praat. Zijn terughoudendheid wordt versterkt door zijn Afghaanse afkomst en cultuur.

Dit heeft hij ook meerdere keren vermeld gedurende zijn verhoor op het CGVS :
CGVS I, p. 7 :
(...)
CGVS I, p. 8 :
(...)
CGVS, p. 9 :
(...)

Hij heeft de vervolging door K. (...) spontaan vermeld gedurende zijn verhoor op het CGVS, maar was nog steeds heel onwillig om hierover te spreken.

b) Wat betreft de problemen van verzoeker met zijn schoonbroer

De tegenpartij acht dat de problemen van verzoeker met zijn schoonbroer niet ernstig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Intrafamiliale problemen kunnen echter ook aanleiding geven tot internationale bescherming.

Verzoekende partij acht dat de tegenpartij zijn problemen met zijn schoonbroer duidelijk onderschat heeft. Hij werd inderdaad meerdere malen door deze geslagen en werd verschillende keren verplicht om in de straat te blijven.

c) Wat betreft de vervolging van hazaras door ISIS en de Taliban

Verzoeker is hazara. Hiermee werd ook helemaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing hoewel verzoeker dit vermeld heeft gedurende zijn verhoor.

De hazaraminderheid is echter duidelijk een doelwit van ISIS en de Talibanstrijders in Afghanistan.

Zo worden de hazara's vervolgd in Afghanistan door de Taliban, vooral in het noorden van Afghanistan (stuk 4) :

"The attacks last year and again this year have brought back chilling memories of the 1990s when the Taliban would raid houses, identify and kill Hazara Shias, mostly in northern provinces. "Hazaras are not Muslims, you can kill them," Moulvi Mohammed Hanif, a Taliban commander, once told a gathering of Pashtun tribal elders in northern Afghanistan".

Sinds de dood van Mollah Omar, en de verdeling van de taliban in verschillende fracties die hierop volgde, is er een escalatie van het geweld jegens hazaras door de taliban :

« Les Hazaras, une ethnie majoritairement chiite, sont régulièrement pris pour cible en Afghanistan et au Pakistan, notamment par des groupes extrémistes sunnites, en raison de leur appartenance religieuse. Pour notre Observateur; les tensions entre les deux factions des Taliban sont à l'origine du terrible sort qu'ont connu les sept Hazaras[...]. Les Hazaras sont une minorité historiquement persécutée et discriminée en Afghanistan et au Pakistan. Durant la guerre civile d'Afghanistan, la ville de Mazar-e-Sharif a notamment été le théâtre de massacres à grande échelle : entre 8000 et 10000 Hazaras y avaient été assassinés par des Taliban. Ces persécutions se sont poursuivies pendant les cinq années passées par les Taliban au pouvoir et continuent depuis 2001, de sorte que les Hazaras d'Afghanistan sont l'un des plus importants groupes à chercher l'asile en Europe et en Australie. Trente députés afghans ont récemment demandé à l'Australie d'arrêter de les expulser; faisant valoir qu'ils étaient persécutés et harcelés en Afghanistan »¹.

Ze zijn ook een doelwit van de Islamitische Staat (stuk 4):

"ISIS has reportedly claimed that they attack Hazara Shias because of their involvement in the Syria war. "Unless they (the Hazara Shias) stop going to Syria and stop being slaves of Iran, we will definitely continue such attacks," a top ISIS commander told Reuters last year. Hundreds of Hazara Shias from Afghanistan are fighting in Syria as part of the Liwa Fatemiyoon force. However, the more plausible reason behind the unrelenting attacks on Hazara Shias is the fact that their religious beliefs clash with the radical Islamism propounded by ISIS ideologues".

In stuk 5, leest men onder andere :

"It is believed that Daesh has been active in Afghanistan recently and has carried out some dangerous attacks against Hazaras whom they consider to be non-Muslims".

Op 23.07.2017 herdachten de hazara's een aanslag die op 23.07.2016 plaatsvond en waarbij meer dan 80 personen om het leven kwamen².

Stuk 6 lijst verschillende aanslagen op Hazara's.

d) Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, moet vermeld worden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsaanvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « (...) »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die gevisieerd worden door de Conventie van Genève; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker; het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° X dd. 28 januari 2009 en RVV n° X dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « (...) »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « (...) ».

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RVV, n°X dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° X dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° X dd. 20 november 2008, RVV n° X dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

II. IN HOOFDE: ERKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980).

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing bijgevolg artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 schendt.

Verzoeker vreest echter terug te keren naar Afghanistan daar hij vreest teruggevonden te worden door K. (...) die hem meerdere malen verkracht heeft in Afghanistan. Hij vreest bijgevolg opnieuw vervolgd te worden door zijn klant en acht niet te kunnen genieten van de bescherming van zijn nationale overheden, onder andere door de endemische corruptie die er heerst.

Zijn vrees blijkt ook duidelijk gegrond te zijn daar K. (...) hem opnieuw heeft trachten te contacteren via Facebook wanneer verzoeker reeds in België was. Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift het Facebookprofiel van K. (...) neer (stuk 3).

Verder kent verzoeker ernstige problemen met zijn schoonbroer die hem in Afghanistan meerdere keren geslagen heeft en verzoeker op straat gegooid heeft.

Deze vrees werd echter onvoldoende geanalyseerd door de tegenpartij die deze gebeurtenissen duidelijk verkleint.

III. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"(...)"

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Artikel 2 EVRM:

"(...)"

Artikel 3 EVRM:

"(...)"

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen elke handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden het recht op leven in gevaar te brengen. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving reëel is en dat de overheden van de Staat waarvan verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn het risico op vrijheidsberoving en het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te verminderen en een adequate bescherming te bieden.

Verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer naar Afghanistan, en Kaboel, regio van verblijf van verzoeker voor zijn komst naar België

In casu is verzoeker van mening dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan, Kaboel, een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

Verschillende betrouwbare bronnen bewijzen de nog steeds de onveilige situatie in de regio van de verzoeker in het noordoosten van Afghanistan.

De algemene situatie in Afghanistan is bekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend:

"(...)"³.

(Vrije vertaling : Conflictgerelateerd geweld eiste in 2016 een zware tol van Afghanistan, met een algemene verslechtering van de civiele bescherming en het hoogste totale aantal burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA de systematische documentatie van burgerslachtoffers begon. Tegen een achtergrond van langdurige grondgevechten, drong het conflict door tot de burgerlijke plaatsen die gespaard zouden moeten worden van schade, met zelfmoordaanslagen in moskeeën, gerichte aanvallen tegen wijkcentra, bazaars en woonhuizen; en het gebruik van scholen en ziekenhuizen voor militaire doeleinden).

De UNAMA merkt dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2016 een piek heeft bereikt.

"(...)"⁴.

(Tussen 1 januari en 31 december documenteerde UNAMA 11.418 burgerslachtoffers (3.498 doden en 7.920 gewonden); een afname van het aantal gedode burgers met 2 procent en een toename van het aantal gewonden met 6 procent. Deze cijfers vertegenwoordigen een stijging van het aantal

burgerslachtoffers met drie procent ten opzichte van 2015. Sinds 2009 heeft het gewapende conflict in Afghanistan het leven geëist van 24.841 burgers en 45.447 anderen gewond. In 2016 documenteerde UNAMA recordaantallen burgerslachtoffers van grondaangelegenheden, zelfmoord- en complexe aanvallen en explosieve overblijfselen van oorlog, evenals het hoogste aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door luchtoperaties sinds 2009).

De situatie in Kaboel is de laatste maanden heel zorgwekkend geworden.

Zo leest men in een artikel van Le Point van 10.01.2018⁵ :

« Le groupe extrémiste Etat Islamique (EI) a étendu son emprise à Kaboul ces derniers mois, endoctrinant des Afghans de la classe moyenne et contribuant à faire de la capitale un des endroits les plus dangereux d'Afghanistan.

Initialement cantonné dans l'Est du pays, l'EI a revendiqué près d'une vingtaine d'attaques en 18 mois dans la capitale, opérées au nez et à la barbe des autorités afghanes et américaines par des cellules locales où l'on retrouve des étudiants, des professeurs et des commerçants.

Une telle tendance a de quoi inquiéter les civils, épuisés par des décennies de guerre, et les forces de l'ordre afghanes et leurs alliés américains qui peinent déjà à contenir des talibans à l'offensive ».

In een artikel van CBS News van 11 januari 2018 lezen we ook⁶ :

« (...) ».

(Vrije vertaling : De Afghaanse oorlog heeft Amerika 2.400 levens gekost en een triljoen dollar, maar 16 jaar later is de hoofdstad van het land misschien wel het gevaarlijkst. De dreiging van bembommen is zo hoog dat het Amerikaanse personeel de twee kilometer van de luchthaven van Kabul naar hun hoofdkwartier moet overvliegen)

In een artikel van Le Soir van 29 décembre 2017, leest men verder :

"Les djihadistes ciblent la minorité chiite : un carnage dans la capitale. Les attaques sanglantes se succèdent à Kaboul, faisant de la capitale l'un des endroits les plus dangereux du pays"⁷.

De laatste maanden werden tientallen aanslagen gepleegd in Kaboel die honderdtallen doden maakten. Verzoeker acht bijgevolg dat de beoordeling van zijn vrees geactualiseerd moet worden en niet enkel gestaafd kan worden op een COI Focus van juni 2017, in het bijzonder in het licht van het nieuw offensief van IS. Verder moet ook herinnerd worden dat verzoeker sjiïet is en bijgevolg meer kans maakt om een slachtoffer te zijn van de aanslagen in Kaboel.

Op 25 december 2017, kwamen zes personen om in een aanslag ; Op 28 december 2017, kwamen 41 personen om in een aanslag en werden 84 personen verwond ; Op 4 januari 2018, kwamen 11 personen om in een aanslag en werden 25 personen verwond⁸.

Rekening houdend met alle bovenstaande element kan er worden besloten dat verwerende partij dus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 schendt.

IV. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

In het licht van bovenstaande elementen, blijkt duidelijk dat het CGVS de vrees van vervolging van verzoeker in zijn land van herkomst onvoldoende geanalyseerd heeft en de feiten slecht beoordeelt en verkleint.

Zo heeft de tegenpartij helemaal geen rekening gehouden met verschillende factoren die nochtans determinerend zijn in het relaas van verzoeker en de beoordeling van zijn vrees : zijn kwetsbaarheid als persoon die meerdere malen verkracht werd, zijn ongeletterdheid, zijn etnische afkomst, zijn jonge leeftijd (verzoeker was nog minderjarig wanneer hij Afghanistan verlaten heeft en in België aangekomen is).

Verder onderschat de tegenpartij de veiligheidssituatie in Kaboel en moet de informatie waarop hij zijn argumentatie staft duidelijk geactualiseerd worden in het licht van de laatste evenementen die voorgekomen zijn in Kaboel onder meer onder invloed van de Islamitische Staat.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij of moet de zaak tenminste teruggestuurd worden voor verdere analyse.

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een afdruk van de Facebookpagina van K. (stuk 3);
- “*Why ISIS Have Declared War On The Hazara Shias Of Afghanistan*”, The Huffington Post, 26 juni 2017 (stuk 4);
- “*Hazaras Attacked Again*”, The Daily Outlook Afghanistan, 17 juni 2017 (stuk 5);
- “*AIHRC: Attacks against Hazaras in Afghanistan*”, Hazara International Network, 30 mei 2017 (stuk 6).

2.2.2. Op 25 maart 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting van 1 april 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- een Wikipedia-pagina over het fenomeen van de ‘*Bacha bazi*’ in Afghanistan (geconsulteerd op 29 maart 2018) (stuk 1);
- “*Stolen boys: Life after sexual slavery in Afghanistan*”, thejournal.ie, 1 juli 2017 (stuk 2);
- “*America’s Enduring Bacha Bazi Problem in Afghanistan*”, The National Interest, 7 december 2017 (stuk 3);
- “*Bacha bazi: The stolen childhood of boys turned into dancers, sex slaves in Afghanistan*”, Hindustan Times, 26 juni 2017 (stuk 4);
- “*A brighter future awaits: Farhad’s story*”, asylumaccess.org, geconsulteerd op 29 maart 2019 (stuk 5);
- de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 104-109 (stuk 6);
- het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 46-47 en 112-114 (stuk 7);
- het Oxfam Research Report “*Returning to Fragility – Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*” van Oxfam van januari 2018 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem verklaarde vervolging door een klant genaamd K., nu (i) zijn kennis omtrent zijn vervolger verrassend gering is, (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij na zijn vertrek nog lastiggevallen werd door K., (iii) hij incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie en datering van de incidenten, (iv) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nooit gewag maakte van de verkrachtingen door K., en (v) hij aangaf medische hulp te hebben gezocht in België, maar hiervan geen begin van bewijs voorlegt, omdat (B) zijn problemen met zijn schoonbroer onvoldoende ernstig zijn om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te kunnen worden beschouwd en hij evenmin aannemelijk maakt dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, omdat (C) de documenten die hij voorlegt deze vaststellingen niet kunnen ombuigen, en omdat (D) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel

van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart Hazara van etnische origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Qalkesh gelegen in het district Behsud van de provincie Wardak, maar de laatste zeven jaar voorafgaand aan zijn komst naar België onafgebroken in de hoofdstad Kaboel te hebben gewoond. Verzoeker verklaart dat de Hazara-bevolking van zijn geboortedorp herhaaldelijk werd aangevallen door de taliban en de Kuchi's. Omwille van de slechte situatie in zijn dorp zou verzoeker op tien- of elfjarige leeftijd door zijn vader naar Kaboel zijn gestuurd. Daar zou verzoeker ingetrokken zijn bij zijn zus en schoonbroer. Verzoeker verklaart dat zijn schoonbroer hem slecht behandelde. Rond zijn dertiende zou verzoeker een drietal keer geslagen zijn door zijn schoonbroer. Daarnaast zou zijn schoonbroer hem twee keer op straat hebben gezet, de eerste keer toen verzoeker twaalf jaar was en de tweede keer toen hij dertien jaar was. Op vraag van zijn zus zou zijn schoonbroer verzoeker aan een job hebben geholpen als mecanicien in een garage. Verzoeker verklaart dat hij op zijn werkplaats tot driemaal toe seksueel werd misbruikt door eenzelfde klant, K. genaamd. Op de dag van de laatste aanranding door K. zou verzoeker 's avonds opnieuw ruzie hebben gekregen met zijn schoonbroer, waarna hij het huis verlaten zou hebben. Verzoeker zou vervolgens op aanraden van zijn vader en met hulp van een smokkelaar zijn land van herkomst verlaten hebben.

De Raad hecht geen geloof aan de feiten van seksueel misbruik die gepleegd zouden zijn door een zekere K. en op grond waarvan verzoeker internationale bescherming vraagt, en wel om volgende redenen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van deze feiten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de vervolging door K. spontaan heeft vermeld tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), maar dit blijkt niet uit het gehoorverslag. Bij aanvang van zijn eerste gehoor op het CGVS gevraagd of hij bij de DVZ de hoofdredenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen vermelden, antwoordde verzoeker bevestigend. Hij had behalve een verduidelijking omtrent zijn leeftijd bij zijn verhuis naar Kaboel geen opmerkingen met betrekking tot zijn gehoor bij de DVZ (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 2 en 3). Ook in het spontane relaas dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS heeft uiteengezet, maakte verzoeker geen melding van de feiten die door K. zouden zijn gepleegd. Verzoeker vermeldde de problemen met de taliban en de Kuchi in Maidan Wardak en de problemen met zijn schoonbroer in Kaboel. Wat betreft de problemen die hij op zijn werk zou hebben gehad, had verzoeker het vaagweg over "*moeilijkheden met de Kandahari mensen*", die hem zouden hebben aangeraakt en lastiggevallen. Verzoeker verklaarde dat deze problemen en het slechte gedrag van zijn schoonbroer hem zouden hebben doen besluiten zijn land van herkomst te verlaten (*ibidem*, p. 4). Pas toen verderop in het gehoor werd doorgevraagd over verzoekers moeilijkheden op zijn werk, maakte verzoeker melding van het feit dat hij werd lastiggevallen door een chauffeur met de naam K. (*ibidem*, p. 7). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert zijn problemen met K. niet bij de DVZ te hebben vermeld omdat hij een zekere schaamte voelt en hierover moeilijk praat, stelt de Raad vast dat deze uitleg niet strookt met wat verzoeker desbetreffend op het CGVS heeft verklaard. Tijdens zijn eerste gehoor gevraagd waarom hij de problemen met K. niet heeft vermeld bij de DVZ, hoewel het om een belangrijk element voor zijn aanvraag gaat, antwoordde verzoeker dat men het hem niet heeft gevraagd. Hem erop gewezen dat men hem toch gevraagd heeft waarom hij zijn land verlaten heeft en dit blijken zijn verklaringen toch een van de redenen was, repliceerde verzoeker dat men hem zou hebben gevraagd waarom hij zijn dorp verlaten heeft, welke bewering geen steun vindt in voormelde vragenlijst. Verder gaf verzoeker aan dat hij niet wist dat het cruciaal was om de aanrandingen te vermelden (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 10). Dit kan niet overtuigen. Zoals reeds aangestipt blijkt dit een van de redenen te zijn geweest waarom verzoeker zijn land van herkomst naar eigen zeggen diende te verlaten, wat door verzoeker ook werd bevestigd tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS.

Waar de Raad verder kan aannemen dat verzoeker weinig persoonlijke informatie over K. bezit omdat hij deze persoon uit schaamte wellicht niet ter sprake wou brengen bij anderen en hij ook zelf liever geen gesprek wou aangaan met K., acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wat de familienaam van K. is, temeer daar verzoeker een vriendschapsverzoek van deze persoon zou hebben ontvangen op Facebook. Daarbij komt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de reden

waarom hij de familienaam van K. desondanks nooit te weten is gekomen. Tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk dat K. misschien een achternaam heeft op Facebook, maar dat hij daar niet op gelet had (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 8), om vervolgens te beweren dat hij deze naam vergeten is (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 10). Tijdens zijn tweede gehoor luidde het dan weer dat verzoeker bij het vriendschapsverzoek van K. “enkel het ‘K. (...)’ gedeelte” van zijn naam kon lezen en dat hij de rest niet kon lezen omdat hij maar tot de vierde klas naar school is geweest (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 5). Door in het verzoekschrift vast te houden aan deze laatste uitleg, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling dat deze niet strookt met voormelde eerdere verklaringen te weerleggen. De Raad acht het hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoeker klaarblijkelijk enkel die letters van het alfabet kon herkennen die de voornaam van zijn belager vormen, maar niet deze waaruit zijn familienaam bestaat, temeer daar verzoeker volgens zijn verklaringen toch vier jaar naar school is geweest. Verzoeker blijkt bij de DVZ overigens geen melding te hebben gemaakt van zijn ongeletterdheid (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, nr. 11).

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker niet coherent is geweest in zijn verklaringen over de frequentie van de bezoeken van K. aan de garage waar hij werkte. Tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS gaf verzoeker aan dat K. ongeveer een keer per maand langskwam om herstellingen te laten doen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 7). Tijdens het tweede gehoor gevraagd hoeveel keer K. ongeveer langskwam op een jaar, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat dit ongeveer elke maand was, repliceerde verzoeker slechts dat dat zou kunnen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 8). Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn tweede gehoor verklaard heeft dat K. vaak langskwam en dat dit moeilijk in te schatten is voor iemand die ongeschoold is. Deze uitleg doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor wél een aanduiding kon geven van de frequentie van de bezoeken van K., met name ongeveer één keer per maand – dit wordt in het verzoekschrift bevestigd. Nog daargelaten dat verzoeker niet geheel ongeschoold blijkt te zijn, toont hij niet aan dat zijn beperkte scholing zijn verstandelijke vermogens dermate aantast dat hij hierdoor niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen over de verschillende elementen van zijn relaas.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet in staat bleek om het seksueel misbruik, toch een ingrijpende gebeurtenis in het leven van een tiener, preciezer te situeren dan “in de laatste twee jaar” van de periode waarin hij tewerkgesteld was in de garage en dat hij evenmin kon aangeven hoeveel tijd er verlopen is tussen de drie keren dat hij seksueel zou zijn misbruikt. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de dossierbehandelaar hierover geen vragen heeft gesteld of details heeft proberen te verkrijgen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om zeer specifiek te vertellen over de verkrachtingen (waar, hoe vaak, wanneer). Verzoeker reikte geen preciezere informatie aan dan dat het drie keer was gebeurd in de bus. Daarop werd verzoeker gevraagd wanneer de eerste keer plaatsvond, en omdat hij dit niet kon aangeven werd hem gevraagd dit voorval te situeren binnen de periode van vier jaar gedurende dewelke hij bij de garage zou hebben gewerkt (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 8). Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij zich de exacte datum nog kan herinneren. Het kan evenwel niet overtuigen dat hij geen concretere tijdsaanduiding kan geven dan “gedurende de laatste twee jaar”. Dergelijke vage verklaringen schaden zijn geloofwaardigheid.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ook met betrekking tot andere elementen van zijn relaas incoherente verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker, tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS gevraagd hoe K. zich tegenover hem gedroeg bij hun eerste ontmoeting, dat K. niet vriendelijk was. Hij lichtte toe dat hij K. om “student money” had gevraagd en dat K. hem 50 Afghani gaf maar dit eerst op zijn gezicht legde, een manier waarmee K. zijn seksuele intenties met hem wou duidelijk maken (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 9). Tijdens zijn tweede gehoor kreeg hij dezelfde vraag, maar antwoordde verzoeker dat de eerste ontmoeting met K. goed was en vermeldde hij niets omtrent de vreemde gedragingen van deze laatste. K. zou in deze versie van de feiten pas na verloop van tijd hebben laten merken wat zijn intenties waren met verzoeker (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 8). Tevens verklaarde verzoeker, tijdens zijn eerste gehoor gevraagd of K. jongens bezat, dat hij een “driving assistant” had maar dat hij niet wist of K. daarmee een relatie had (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 10), terwijl hij, tijdens zijn tweede gehoor gevraagd of K. ooit *bacha*'s (jongens) bij zich had, uitdrukkelijk verwees naar een medewerker van K. als zijnde zijn *bacha* en preciseerde dat het zowel aan het uiterlijk van deze medewerker als aan de houding van K. tegenover hem te zien was dat het zijn *bacha* was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 5).

Wat betreft de slechte relatie die verzoeker in Kaboel zou hebben gehad met zijn schoonbroer, dient te worden opgemerkt dat dit een problematiek van louter interpersoonlijke en familiale aard betreft en dat niet blijkt dat de in dit verband aangevoerde feiten beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij door zijn schoonbroer slecht zou zijn behandeld omwille van zijn nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Nog daargelaten het gebrek aan een vervolgingsgrond in de zin van het Verdrag van Genève, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht vastgesteld dat deze feiten niet dermate ernstig zijn om te kwalificeren als 'vervolging' in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel als 'ernstige schade' in de zin van de bepalingen betreffende subsidiaire bescherming. Verzoeker verklaarde door zijn schoonbroer enkele keren te zijn geslagen toen hij dertien à veertien jaar oud was en een aantal keer te zijn uit huis gezet. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de problemen met zijn schoonbroer duidelijk onderschat heeft, maar voert geen concrete elementen aan die de appreciatie daarvan in een ander daglicht kunnen stellen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een vrees voor Islamitische Staat (ISIS) of de taliban koestert, blijkt vooreerst niet uit zijn verklaringen dat hij voor zijn verhuis naar Kaboel ooit persoonlijk zou zijn geïdendeerd door één van deze groeperingen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 4 en 5). Verzoeker sprak over aanvallen op zijn geboortedorp, welke aanvallen klaarblijkelijk kaderen in de algemene vijandschap van de taliban en de Kuchi jegens de Hazara-bevolking. Verzoeker verklaarde dat hij omwille van deze slechte veiligheidssituatie naar Kaboel verhuisde. Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België heeft gewoond en gewerkt in Kaboel, dient deze stad in aanmerking te worden genomen als regio ten aanzien waarvan verzoekers voorgehouden vrees dient te worden beoordeeld. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit andere elementen van zijn dossier, blijkt dat verzoeker in Kaboel ooit omwille van zijn Hazara-origine zou zijn geïdendeerd of bedreigd. Verzoeker verklaarde dat hij een goede band had met de Pashtoen-bevolking in Kaboel (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 5). Hoewel op basis van de door verzoeker gevoegde persartikels, de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en deze bijgebracht door de partijen niet kan worden ontkend dat Hazara's (en sjiïeten bij uitbreiding) bij een aantal recente incidenten in Kaboel werden geïdendeerd door radicale soennitische organisaties, blijkt uit deze informatie niet dat Hazara's in Afghanistan – laat staan in Kaboel – op systematische wijze worden vervolgd, derwijze dat zij op grond van hun louter etnisch-religieus profiel nood zouden hebben aan internationale bescherming. Verzoekers Hazara-achtergrond volstaat dan ook niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De overige stukken die door verzoeker werden voorgelegd kunnen geen ander licht werpen op het geheel van voorgaande vaststellingen. Verzoekers *taskara* kan enkel zijn identiteit bewijzen, dewelke *in casu* niet wordt betwist. De op het CGVS voorgelegde foto's werden volgens verzoekers verklaringen gevonden via Google en Facebook en vermogen zijn verklaringen betreffende zijn persoonlijk relaas op generlei wijze te bevestigen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 22 september 2017, p. 10).

De bij het verzoekschrift gevoegde fotokopie van de Facebookpagina van K. kan de door verzoeker voorgehouden problemen met deze persoon op geen enkele manier staven.

Wat betreft de persartikels die door verzoeker ter terechtzitting middels een aanvullende nota werden neergelegd, dient te worden vastgesteld dat deze artikels betrekking hebben op het fenomeen van de '*bacha bazi*' in het algemeen en geen verband houden met de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aanvoert. Deze informatie is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd wordt dat (i) aan de voorgehouden problemen met K. geen geloof kan worden gehecht, (ii) de problemen met zijn schoonbroer niet dermate ernstig blijken om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd en (iii) hij in gebreke blijft zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn Hazara-etnie *in concreto* aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht betreft van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU, bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich het rapport COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van 6 juni 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 25 maart 2019 brengt verwerende partij de volgende rapporten bij:

- (i) het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018;
- (ii) het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017;
- (iii) het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation – Update"* van mei 2018;
- (iv) de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018 (hierna: EASO Guidance note).

Uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat verzoeker gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België in de Afghaanse hoofdstad Kaboel heeft gewoond en gewerkt, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kaboel wordt in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota het volgende gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van

aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."*

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar informatie van diverse bronnen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel in de periode van 2016 tot begin 2018. De Raad wijst erop dat door verwerende partij informatie van recentere datum werd bijgebracht en dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst hoe dan ook in dezelfde lijn ligt als deze waarop hoger weergegeven analyse is gestoeld. In zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting verwijst verzoeker naar passages uit voormelde rapporten van UNHCR en EASO, bijgebracht door verwerende partij, en uit een rapport van Oxfam die relevant zijn voor de beoordeling van Kaboel als intern vestigingsalternatief, maar die geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie die *in casu* aan de orde is. De Raad besluit dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat het willekeurig geweld dat in de hoofdstad Kaboel plaatsvindt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de Afghaanse hoofdstad Kaboel geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Te dezen toont verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN